Plyne tedy bezdůvodnost nároku stěžovatelčina na nájemní příspěvek za dobu od 1. srpna 1914 do 10. ledna 1917 incl. již z tvrzení stěžovatelky samé, a jest bezpodstatna výtka vadnosti řízení uplatňovaná z toho důvodu, že nebyla zjištěna pravdivost fakt po této stránce stěžovatelkou uvedených.

Jinaký jest ovšem stav věci, pokud jde o nárok stěžovatelčin na nájemní příspěvek za dobu od 11. ledna 1917 do 31. července 1917 incl. Ve své žádosti ze dne 15. srpna 1917 udala totiž Bernarda Daňková, že od 11. ledna 1917 platí z bytu, který má u rodičů mužových, měsíční nájemné 6 K, a nabídla o tom důkaz svědky Josefem Pavelkou, Františkou Krčmářovou a Františkem Kerlem. Ani okresní vyživovací komise, ani zemská vyživovací komise nedaly provésti nabízené důkazy, spokojivše se zjištěním, že rodiče povolaného neplatí činžovní daně. Z této zjištěné okolnosti nelze však bezpečně souditi, že od 11. ledna 1917 není mezi stěžovatelkou a rodiči jejího muže nájemní smlouvy, ježto není vyloučeno, že vlastníci domu neučinili úřadu činžovní daň vyměřujícímu oznámení o tom, že dům jejich jest pronajmut.

Okolnost, že stěžovatelka od 11. ledna 1917 platí skutečně nájemné v obnosu 6 K měsíčně, jest však rozhodujícího významu, poněvadž v tom případě, ukáže-li se býti pravdivou, má stěžovatelka podle § 4 zák. ze dne 26. prosince 1912 č. 237 ř. z. pro sebe i děti nárok na nájemní příspěvek ve výši, jak stanoven byl cís. nař. z 11. května 1916 čís. 135 ř. z. a cís. nař. ze dne 30. března 1917 čís. 139 ř. z.

Neprovedení důkazů v tom směru nabídnutých, jakož i ta okolnost, že stěžovatelce proti výslovnému předpisu § 7 zák. ze dne 27. července 1917 č. 313 ř. z. v souvislosti s ustanovením § 2 nař. min. zem. obr. ze dne 27. července 1917 č. 314 ř. z. nebyly sděleny nepříznivé výsledky úředního šetření, provedeného o obsahu její žádosti ze dne 15. srpna 1917, přivodilo podstatnou vadnost řízení, kterouž jest odstraniti, a bylo proto naříkané rozhodnutí, pokud zamítá nárok stěžovatelčin na nájemní příspěvek za dobu od 11. ledna 1917 do 31. července 1917 incl., podle § 6 zák. ze dne 22. října 1875 č. 36 ř. z. z r. 1876 zrušiti.

Č. 91.

Vyživovací příspěvek: * Nárok na vyplácení vyživovacího příspěvku ode dne povolání příslušníka k vojenské službě nezaniká již tím, že přihláška byla podána teprve později, ale přece ve lhůtě udané v § 8, odst. 4 zák. o vyž. přísp. z r. 1912 (§ 6, odst. 4 zák. z r. 1917). Pozdější přihláška nezakládá sama o sobě domněnku, že výživa žadatelova v mezidobí nebyla ohrožena.

(Nález ze dne 28. dubna 1919 č. 1856.)

Prejudikatura: Vid. nál. ze dne 30. září 1916 č. 9673.

Věc: Barbora Vaňásková v Dolanech (adv. Dr. Stanislav Prachenský z Vlašimi) proti Zemské vyživovací komisi v Praze o vyživovací příspěvek.

Výrok: Naříkané rozhodnutí zrušuje se jako nezákonné.

Důvody: Manžel stěžovatelčin, cihlářský dělník František Vaňásek, nastoupil dne 19. ledna 1915 službu vojenskou. Stěžovatelce byl k její přihlášce ze dne 12. března 1918 přiznán usnesením okresní vyživovací komise v Kolíně ze dne 16. dubna 1918 vyživovací příspěvek 1 K 60 hal. denně od 1. srpna 1917. Žádost za doplacení příspěvku za dobu od povolání manželova okresní vyživovací komise v Kolíně zamítla, protože výživa stěžovatelčina nebyla ohrožena.

Naříkaným rozhodnutím nevyhověla zemská vyživovací komise v Praze odvolání z důvodu v první stolici uplatněného, zvláště v uvážení, že stěžovatelka nárok na vyživovací příspěvek teprve v r. 1917 vznesla.

Nejvyšší správní soud uznal stížnost za odůvodněnou.

Ježto příspěvek vyživovací přísluší oprávněným zásadně od toho času, kdy povolaný službu vojenskou nastoupil (§ 6 zákona ze dne 26. prosince 1912 čís. 237 ř. z. a § 4 zákona ze dne 27. července 1917 čís. 313 ř. z.) a stěžovatelce byl příspěvek přiznán teprv od 1. srpna 1917 počínajíc, musily tu býti podstatné důvody, pro které nárok její za dobu od 15. ledna do 31. července 1917 nebyl uznán. Zamítla-li zemská vyživovací komise odvolání stěžovatelčino s povšechným odůvodněním, že výživa její nebyla v té době ohrožena, nelze odůvodnění to uznati za dostatečné, když za dobu od 1. srpna 1917 příspěvek byl udělen a tím také ohrožení výživy uznáno. Třebaže úsudek týkající se ohrožení výživy může vyzníti pro různá období různě, bylo přece povinností zemské vyživovací komise, aby po rozumu § 7, odst. 9 zákona ze dne 27. července 1917 čís. 313 ř. z. uvedla podstatné skutečnosti, o které opřela svůj názor, že v daném případě ohrožení takové nenastalo. Dle znění naříkaného rozhodnutí byla však důvodem pro zamítnutí též pozdní přihláška stěžovatelčina. Tento moment však nemůže vzhledem k ustanovení § 8, posl. odst. zákona z r. 1912 a § 6, odst. 4 zákona z r. 1917 sám o sobě obstáti, v daném případě tím méně, protože z podání stěžovatelčina ze dne 19. září 1917 a ze zprávy četnictva ze dne 9. dubna 1918 ve spisech založené, bylo by lze usuzovati, že stěžovatelka se již dříve několikráte o příspěvek ucházela.

Bylo proto naříkané rozhodnutí jako nezákonné zrušiti.

Č. 92.

Vodní právo (Morava): I. * Majitel i zaniklého vodního díla jest povinen učiniti všechna neodkladná opatření, která jsou následkem zániku jeho díla vodního nutna k odvrácení nebezpečí, hrozícího veřejným zájmům neb okolí. — II. * Definitivní určení lhůty ke zbudování vodního díla smí se státi až ve vodoprávním povolení samém. — III. * Výrok, kterým bylo vysloveno, že zaniká vodní právo opomenutou rekonstrukcí zničeného vodního díla, neodporuje zákonu. Dílem vodním rozumí se tu i každá jednotlivá vodní stavba celkového podniku, která může býti předmětem samostatného vodního konsensu, na příklad jez. — IV. * Později nastalá bezpředmětnost rozkazu ku provedení opatření vodoprávně nutných nepůsobí nezákonnost rozkazu toho, nýbrž odůvodňuje jen žádost, aby vodní úřad rozkaz ten pozměnil neb odvolal. — V. * Komisionelní řízení jest ve smyslu § 98 mor. vod. zák.